

Josep Moll*

A Eivissa: una tempesta dins d'un vas d'aigua

Tot va començar amb unes declaracions fetes quan l'entrevista ja havia acabat, com els gols que es marquen quan ja s'ha esgotat el temps reglamentari del partit. Pablo Castellano, fins aleshores la consciència vigilant del socialisme espanyol, va acabar dient més del que volia, i també del que podia. Com que les seues afirmacions eren indemostrables, va haver de matisar i rectificar. Però no li va valer. Al final va acabar fora del partit, després de més de 22 anys de militància, i barallat amb dos periodistes que havia considerat amics.

Potser seria interessant esbrinar quina ha estat la intenció dels mitjans de comunicació implicats en aquest afer. Perquè, fins i tot suposant que els dos entrevistadors de Pablo Castellano poguessin pensar que les seves insinuacions eren prou greus per a oblidar l'amistat i l'*off-the-record* formula, el que no resulta lògic és que altres mitjans de comunicació, a la vista de les migrades «vistes» que aquelles paraules poguessin suposar, hagin mobilitzat una allau d'enviats especials que han caigut com una plaga de llagosta sobre els socialistes eivissencs. El resultat de les seues perquisicions, i no podia ser d'altra manera, no justificava les despeses que havien fet. I així va anar prou bé, però, va trobar un descontent disposat a desenterrar un assumpte que el partit ja havia deixat aclarit feia dos anys.

Només així es pot entendre que dos dels diaris de més tiratge del país hagin dedicat pàgines senceres a una qüestió que, comptat i debatut, no donava ni per a quatre ratlles. Perquè, certament, no es pot dir que en l'any 1987 tingui gaire interès contar als lectors que fa dos anys el socialisme eivissenc, sospitant que hi havia pogut haver una intervenció del secretari federal d'organització del PSOE a favor d'una discoteca, varen exigir informació sobre els

fets suposats, que aquesta informació els havia estat donada i que ells mateixos havien considerat satisfactòries les explicacions rebudes, amb la qual cosa el tema havia quedat tancat i arxivat.

Potser els enviats especials es van creure obligats a fer d'una mosca un elefant per tal de justificar l'aparatositat del seu desplaçament. Però el que ja no té justificació és que es fessin ressò de les insinuacions i les suposicions insidioses fetes des de l'anonimat per qui evidentment va voler aprofitar l'ocasió per calumniar el company Benegas. El resultat és que, ja que no es pot provar res il·legítim en les actituds de Benegas, ha jugat de forma irresponsable amb el bon nom d'un polític, al qual ni tan sols s'ha aplicat aquest principi tan elemental de la justícia com es la presumpció d'innocència.

Com que la qüestió no donava per a més, informats i informadors s'han passat deu dies fent variacions sobre un mateix tema. Però el resultat no ha estat cap peça magistral ni en la composició ni en l'execució. Els anònims, informats que potser podien perjudicar el company Benegas, han hagut de comprovar que, en tot cas, el que en sortia perjudicat era el mateix Partit Socialista, i fins i tot els dirigents del PSOE a Eivissa que, si bé havien intentat matisar molt les seves paraules, finalment varen haver d'entrar en polèmica oberta amb els periodistes. I en el joc de si havien dit o havien deixat de dir tal cosa o tal altra. I els informadors s'han cansat d'estar a l'aguait, intentant fer saltar la llebre d'una inexistent notícia ocasional que justifique el seu viatge a l'illa de les nits boixes. Al final, han hagut de marxar amb les mans buides. Després de la tempesta en el vas d'aigua, a Eivissa ha retornat la calma. □

* Secretari general de la Federació Socialista Balear-PSOE.